

НИКЪЛЪС СПАРКС

ИЗБОРЪТ

The Choice
Copyright © 2007 by Nicholas Sparks
All rights reserved

© Емилия Карастойчева, превод от английски
© Димитър Стоянов-Диму, худ. оформление на
корицата
© Издателство ЕРА, София, 2015
ISBN 978-954-389-342-3

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

НИКЪЛЪС СПАРКС ИЗБОРЪТ

EPA

*На семейство Люис –
Боб, Деби, Коди и Коул. Моето семейство.*

ПРОЛОГ

Февруари 2007

Всички истории са неповторими, каквито са и разказвачите им, а най-добрите са с неочакван край. Поне така казваше бащата на Травис Паркър. Когато Травис беше малък, той сядаше на ръба на леглото му и се усмихваше загадъчно, щом синът му го помолеше да му разкаже история.

– Каква история? – питаше.

– Най-хубавата на света – отговаряше неизменно Травис.

Баща му замълчаваше замислено, после очите му грейваха. Прегръщаше Травис през рамо и като истински актьор подхващаше история, която често държеше сина му буден дълго след като лампите угаснат. Винаги имаше приключения, опасности, вълнения и пътешествия, чиято отправна точка бе малкият крайбрежен град Бофърт, Северна Каролина – родното място на Травис, където живееше и досега. Странно, ала в повечето истории участваха мечки – мечки гризли, кафяви мечки, кодиакски мечки... баща му не проявяваше педантизъм по отношение на действителните местообитания на зверовете. Съсредоточаваше се върху сцените със страховити гонитби из песъчливи долини, в резултат на които чак до основното училище Травис

сънуваше кошмари как полудели полярни мечки го преследват из Шакълфорд Банкс. Колкото и да го плашеха историите обаче, той винаги питаше:

– Какво се случва после?

Онези дни му изглеждаха като невинни предвестници на друга ера. Сега – четиресет и три годишен – той паркира колата пред болница „Картърет“, където съпругата му работеше от десет години, и пак си спомни неотменния въпрос, който задаваше на баща си.

Взе цветята, които бе купил. При последния им разговор се бяха спречкали и повече от всичко Травис искаше да си върне думите обратно. Не се заблуждаваше, че цветята ще поправят като с магическа пръчица стореното, но не знаеше какво друго да направи. Чувстваше се виновен за свадата, ала женените му приятели го уверяваха, че угризенията на съвестта са крайъгълен камък на добрия брак. Те означават, че не си безразличен и безотговорен и най-важното, подтикват те на всяка цена да отбягваш причините за разкаяние. Понякога приятелите му признаваха провалите си в това отношение и Травис предполагаше, че всяка двойка преживява сътресения. От друга страна, подозираше, че приятелите му се опитват да го разведрят и да го убедят да не се упреква прекалено строго, защото никой не е съвършен.

– Всеки допуска грешки – повтаряха му. Той кимаше, сякаш им вярва, ала знаеше, че не разбират тревогите му. Не биха могли. Все пак техните съпруги спяха до тях нощем; не бяха разделени от три месеца и не се питаха дали семейството им някога ще бъде отново същото.

Травис излезе от колата и прекоси паркинга, замислен за дъщерите, работата си, съпругата. В момента нищо не го успокояваше особено. Терзаеше се, че се препъва навсякъде и животът му не върви гладко. Напоследък щастието изглеждаше далечно и недостижимо като космическо пътешествие. Невинаги се бе чувствал така. Помнеше дълги безметежни години. Всичко обаче се променя. Хората се променят. Промяната е неумолим природен закон, подкопаващ човешкия живот. Допускаме грешки, таим разочарования и накрая последиците натежават толкова върху плещите ни, че дори да станем сутрин от леглото се превръща в изпитание.

Травис тръсна глава да пропъди мрачните мисли и застана пред вратата на болницата, обзет от натрапчивата представа как като малък слуша историите на баща си. Неговият живот би трябвало да бъде най-хубавата история с най-щастлив край. Пресегна се да отвори вратата, изпълнен с обичайната носталгия и разкаяние.

След време, каза си, когато отново се отдам на спомени, ще се запитам какво се случва после.